

GEORGE  
**CEAUSU**

**XILEX**  
FILE DE ISTORIE  
BIOCOSMICĂ

**COLECȚIA**  
**SENIORII IMAGINAȚIEI**  
serie nouă  
2023  
editura  
**eagle**

**ROMAN** SF



*Xilex: file de istorie biocosmică* de George Ceaușu  
Ediție integral revizuită și adăugită a romanului *Înstelata aventură*  
Copyright © 1987-2023 George Ceaușu

EDITURA EAGLE

[www.edituraeagle.ro](http://www.edituraeagle.ro)

Colecția Seniorii Imaginației, serie nouă

Editor: Mugur Cornilă

Coperta colecției – serie nouă: Mihai Moldoveanu

Ilustrația: AYO

Distribuție: [MyBestseller.ro](http://MyBestseller.ro)

Servicii editoriale: Editura Virtuală

[www.edituravirtuala.ro](http://www.edituravirtuala.ro)

### **Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**Ceaușu, George**

**Xilex : file de istorie biocosmică** / George Ceaușu. - Buzău :  
Eagle, 2023

ISBN 978-606-8790-14-5

821.135.1

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al autorului, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

# 1.

## Tineretea nemuritorilor xilecși

A fost odată ca niciodată - de n-ar fi așa, nici Universul nu s-ar dilata, că la început era cât un zbenghi și după asta a făcut Big Bang. A fost odată un împărat necunoscut, ce-și întinsese stăpânirea peste Universul Cunoscut; demult, când abia trecuserăm de era lui Planck <sup>1</sup> și ne tot lățeam în Marele Blanc. Să fi mers o grămadă de milenii galactice și-un an, tot n-ai fi atins hotarele *INTERMUNDIULUI XILEXIAN*. Unui *SPAȚIAL* de i-ai pune frâul, încălecându-l frumos, te-o duce până când spațiul s-o întoarce pe dos și de-acolo – regrete! – poftiți pe jos! Un *XILEX TEMPORAL* de-ai călări până când în cvadridimensional va plesni, și tot mai are pân' la hotare un bileniu galactic și-o zi. Iar de-i parcurge timpul rămas cu un *TEMPORAL* de pripas până când, sufocat, va lua-o la pas, un capăt de drum îți rămâne, cât să mănânci o pâine: un trileniu galactic și-un ceas.

Cum împăratul acela, în ciuda bogățiilor sale fără de număr (încă nu existau la începuturi numere atât de mari!), era foarte trist, se prezintă la curte, ca din întâmplare, *XILEXUL PROBABILIST*:

---

<sup>1</sup> În teoria Big Bang-ului, prima epocă a Universului, aflată la  $10^{-23}$  secunde de punctul de singularitate.

– Înălțate în posibilități împărate, n-ați dori să vă coacem un nou câmp de probabilitate în care de o mie de ori peste cap ne vom da și într-o mie și una de nopți zarul sorții șase-șase vă va cădea?

Din păcate, a o mie și una noapte greși, împăratul răcni, iar vântul solar zăngăni prin galaxii:

– Slugi nevrednice! Să vină *CAUZALUL!*

*XILEXUL CAUZAL* se prezentă radios, cu imensa lui trenă de cauze și efecte înlănțuite frumos.

– Înălțată Cauză Primă, pentru augusta-vă față să dăm și efectelor fără cauză viață n-ar fi o crimă! Dar dacă la cauze vom umbla, nu-i exclus să le putem efectua!

Atunci, luând-o foarte franc, tocmai de la epoca lui Planck, împăratul îi istorisi: era trist că nu avea copii. *XILEXUL* începu să claseze efecte de copii și astfel consecința firească bolovanul cauzelor scăpă peste el și-l strivi. *TEMPORALUL* din loc mii de variante urni, dar toate erau puse în copii iar spațialul, scos din ale sale, se eschivă cu un drum de documentare în Sistemele Estivale. *CATASTROFICUL* din biciul lui fulgeră, dar catastrofa provocată fu o mândrețe de față, pe care el o urmă îndată și, în sfârșit, *NEANTUL* cotcodăci, dar din genunile sale nimic nu ieși.

Din fericire, *SĂRITORUL IN AJUTOR* știa de un uncheș informațional vrăjitor ce recodificase timpul și spațiul de milioane de ori. (Că alte doftoroaie o făcuseră de oaie.) Dar trebuia ca împăratul să se ducă la dânsul. Uncheșul dibaci (între altele, vraci) era un bătrân *DRAGON* hibrid, coșat – care astfel l-a-nvățat:

– Peste nouăzeci și nouă de galaxii, în Universul lui Pfaff, imediat pe dreapta există un fir de praf care conține

un protovirus. Amestecă protovirusul cu un neutrino și-un foton și când vor exploda o să sară un gravitino – o mică belea. Îl tăvălești prin curentul Hyadelor, în zeamă de mezon până devine un graviton: cu-o unitate se va-ngreuna și forța gravitațională va reprezenta. Dă-1 împărătesei și va rămâne grea.

Zis și făcut: împăratul se apucă să-și caute împărăteasă. La început, împărăteasa stătea în imponderabilitate, apoi începură și efectele sfatului să se arate. Însă povești galactice de adormit copii de vei avea răbdare s-ascuți, vei ști că, în general, *XILECȘII* se nasc direct adulți. Iar uncheșul, ca să fie sigur de sfatul său, deși nu-i învățase de rău, le prezentase un proiect supraabundent: protovirusii începură să se multiplice dement – *DESTINUL*, poate prea loial, le dăruia un monstru supracolonial care se tot supraetaja, amenințând să depășească treptele de inteligență știute deja.

– Stai, fiul tatei, și spune-mi ce vrei – îl sfătui împăratul, nu fără temeii.

– Vreau Tinerețea fără bătrânețe și Viața fără de moarte, răspunse fiul, hotărât.

Împăratul căzu pe gânduri, amărât:

– Am dat-o, fătul meu, am dat-o atâtor de mulți și atâtor de multe, încât pe lume n-au mai rămas decât povestitorii de basme culte!

Dar fiul, nu și nu, și ca o cafea uitată pe foc mai departe creșcu.

– Stai, dragul tatei, că materia se va degrada!  
Dar fiul, desigur, mai departe creștea.

– Stai, dragul tatei, c-or să vină quasarii înapoi și în noul *Black hole* s-or prăbuși, puhoi; stai, rogu-te frumos, că acum târăști după tine Universul și-1 întorci pe dos.

Până la urmă, împăratul îi făgădui tinerețea și nemurirea promise, sperând ca, ulterior, între cerințe ele să fie omise. Atunci xilionul de fii încetă multiplicarea prin galaxii, nu-l mai luă în brațe pe „nu” și imediat se născu. Și miliarde de miliarde de capete se concentrară, devenind o singură entitate larvară. Cu glasul lui gros, bebelușul începu să urle, iar slujitorii dădură în buciume și surle.

Când veni vremea, fiul ceru tatălui cele făgăduite la naștere, dar acesta invocă nivelul său restrâns de cunoaștere. Prin urmare, tânărul hotărî să și le ia singur. Împăratul, dacă văzu și văzu, merinde de drum și tot ce-i trebuia îi dădu. Fiul se duse la grajd c-un fâraș de jeratic pentru cal, să-și aleagă unul de plasmă, astral. Dar se apropie de el un cal jigărit, răpciugos și cu bube pe cuirasa spațio-temporală – de-ai fi zis că-i o boală. Îl hrăni doar cu raze X în piftie, antiprotoni de inerție și-l duse la gamaterapie. După șase săptămâni, când vru să încalece el, numai ce se scutură mărtoaga nițel și rămase în locu-i un tretin cu patru accelerații și cinci încetiniri, plus șine de trecere prin spații întoarse, subțiri.

– Stăpâne, caută armele cu care tătâne-tău atâția dușmani a lovit, făcând din ei conserve de vid, îl sfătui calul care, pasă-mi-te, era năzdrăvan. Tânărul urmă frumosul deziderat, găsi un tron prăfuit într-un fund de palat și-n scurt timp straie și arme a recuperat, reciclat, recondiționat, de păreau ca noi. Încălecă apoi. Nu fu chip să-l înduplece nimeni să-și schimbe hotărârea. Lăsă în urmă castelul scăldat în centuri radiante, unde inteligențe impozante, vălurind într-o strălucitoare spumă, îi deplângeau moartea antumă.

– Stăpâne, cum vrei să te duc: ca fulgerul sau ca gândul uituc? îl întrebă calul, scuturându-și aripile de influență.

– Ca vântul și ca bolidul, dar să nu atingi, nici din întâmplare, văzduhul sau vidul!

Iar calul, atunci, se înșuruba în transpațiu și, preț de trei zile și trei nopți tahionice, sorbi ani-buni lumină, cu nesațiu. Ajunseră la o câmpie pustiită, uscată de te lua tristețea, prin care osemintele străluceau de toată frumusețea. Solul arid se degrada, stea neutronica peste stea neutronica se tot surpa și totul, prăbușit în sine, putrezea.

– Nu-ți fie teamă, stăpâne, suntem pe moșia unei gheonoaie necioplite, care are un obicei atât de urât, că nimeni nu calcă pe-aici fără să fie omorât. Dar tu pregătește-ți tolba și arcul, ca s-o săgetezi în picior.

Tocmai atunci gheonoaia venea cu mult spor.

Arunca foc pe nări, dar, nefiind un *CAUZAL*, n-avea habar de urmări. Apoi, nefiind un *XILEX PROBABILIST*, nu-și calculase exact coeficientul de risc. Și, evaluând doar o confruntare de uzură, lipsită de miză, nu bănuia c-o așteaptă și o surpriză. Calul se prinse de toartele cerului, fiul o săgetă în fluierul piciorului și, de sus, îi vorbi ca un zeu:

– Ascultă, gheonoaie, tu știi cine-i tatăl meu?

Și așa, dintr-o dată, gheonoaia hotărî să fac-o altă câmpie, mult mai elaborată. Adierile legăneau fiece fir de iarbă cu blândețe, pentru proxima vizită a preainaltelor fețe. Fiul apropie de piciorul gheonoaiei partea desprinsă și ea se lipi la loc, căci nu fusese decât piciorul perpendicularei în joc. De bucurie, gheonoaia vru să-i dăruiască pe una din fiicele ei de soție; hrănită cu concentrate operaționale în copilărie, domnița era plină de comori, fiind supranumită și Prințesa *Ori... ori...: Ori* vii cu mine, *ori* rămâi singur. *Ori* cad în ispită, *ori* nu vreau să rămân părăsită. *Ori* comportare onestă, *ori* doar condiție modestă. Dar se cunoaște că

Făt-Frumos cu operatorii logici stătea cam prost, căci gheonoaiei îi mulțumi și mai departe porni.

Merse și merse și deodată tot cerul deveni roșu; de-ar fi judecat după deplasarea spre roșu a lui Hubble, universul fugea de el, pe veci irecuperabil. Vegetația era pârjolită la tot pasul și viața inferioară nici nu cuteza să-și ridice glasul.

– Stăpâne, îi spuse calul, ne aflăm pe moșia unei scorpії, soră cu gheonoaia. Nici nu pot trăi împreună, de rele ce sunt.

Scorpia venea cu o falcă-n cer și cu una-n pământ, vărșând foc și smoală; îi luă ca din oală. Din greșeală, chiar îi înghiți, însă rațiunea birui (din interior, retează capul în inteligență afon, dar în celelalte două scorpia avea un ditamai neuron) și Făt-Frumos chiar o sfătui:

– Smoală să nu mai faci, că-i bună doar pentru fantezia populară și pentru draci. Dar mai e mult până când Pământul va fi pus într-un țarc de *overlorzii* lui Arthur C. Clarke<sup>2</sup>.

Și-i dăruie și capul retezat – cel fără onoare –, căci nu era decât un cap de acuzare. Drept mulțumire, scorpia i-o oferi de soție pe cea mai mică fiică a ei – carnală, ce radia o energie abisală și structura totul cum se va și numi prin funcția logică *nu numai... ci și... Ca și ori... ori...*, celălalt operator binar căruia i-am dat curs, *nu numai... ci și...* acoperia orice

---

<sup>2</sup> In *Sfârșitul copilăriei*, romanul lui Arthur C. Clarke, *overlorzii*, fixându-și navele deasupra capitalelor lumii, canalizează omenirea spre o dezvoltare pașnică, plenară. În final, se dovedește că aspectul acestor extraterestri seamănă celui al dracilor, produse ale imaginației populare.

univers de discurs. *Era nu numai frumoasă, ci și deșteaptă. Nu numai enigmatică, ci și plină de bucuriile lumii.* Nu numai o contraforță care îți cere, *ci și o forță care să-ți ofere.* Ca o consecință logică, domnița *Nu numai... ci și...* putea să-i ofere copii, dar Făt-Frumos plecă vâjâind, căci doar la Tinerețea fără bătrânețe se gândea cu jind. Și Scorpia, pe cerul boreal, în urmă rămase, până când din constelație nu se mai zări decât o stea de mărimea șase.

– Mai avem o ultimă încercare, stăpâne, dar cea mai grea, spuse calul, un salt care ne poate fi fatal.

– Mai cumplit decât teoria catastrofelor, care invocă șapte singularități în procesele de salt tridimensional?

Tot atât de cumplit: trebuiau să treacă amândoi peste codrul des și înalt unde viețuiau cele mai fioroase lighioi. Roboți reformati, monștri ratați, mutanți derizorii de blânzi și biounzi veșnic flămânzi se simțeau în apele lor când urlau în aerul sonor și hălăduiau în voie ca pe arca aceluia numit uneori Noe. Dar mai erau și lingăii, care îți umectau și pantofii, spinările-flexibile, felucii, pisălogii, xantohii, criticii antropofagi și toți morlocii noștri dragi, detractorii, trocarii, chișlegarii, misologii, cloțarii, creatorii-de-vid în tot acest spațiu fetid.

– Stăpâne, strânge chinga cât poți de mult, că acum plonjăm peste acest tumult!

Și sus, în fruntarii, când depășiră vântul Ahab, auziră monștrii de jos chițcăind slab. Dar palatul spre care zburau strălucea, că la o stea mai acătării te puteai uita, dar la dânsul, ba (nu era în spectrul vizual). Stăpâna palatului stătea pe treptele săpate în steiul de stele și dădea de mâncare puilor ei (cum numea lighioile pădurii) și năpârcilor rele. Dacă ea, de pe scări nu i-ar fi zărit, pe-amândoi i-am fi prăpădit,

negreșit. Așa însă tânărul intră în palat și celelalte două surori ale domniței, văzându-l atât de chipos, îi urară din inimă:

– Bine-ai venit, Făt-Frumos!

Căci aveau inimi curate, fierbinți, constelate, cu strălucirea soriilor cumiți. Cele trei zâne îl rugară să stea de azi înainte cu dânsese, căci li se urâse șezând doar singurele – doar lighioile mai treceau pe la ele. Iar el nu mai așteptă să-l roage a doua oară, ci o acceptă pe prima ca vară primară, fierbinte vară a dorințelor noastre, pe-a doua ca soră din astre, iar celei mai mici îi zise:

– Draga mea, să ne însoțim pe drumul vieții îndat', deși pornim doar de la o lingură și-un palat!

Vreme uitată petrecu acolo și fericirea-i nu suferi niciun *tremolo*. Intra în păduri de concepte, hoinărea pe câmpia de plasmă și respira aerul tare al vieții fără cel mai mic semn de astmă. Un singur loc îi era inaccesibil: Valea Plângerii, de pe un astru nevrotic și sensibil. În palaturi se desfăta, mirosul florilor îl îmbăta, crăiasa inimii sale îl răsfața iar aerul nepoluat cu dulceață îl îmbia.

Ieșea adesea la vânătoare. Într-o bună zi, un iepure îl lăsă cu ochii în soare. Îi luă urma pe dată, dădu o săgeată, dădu două, dădu trei, dar iepurele știa fuga ce-i – se vede treaba că pusese laba pe cărți de idei. Făt-Frumos, speriat în orgoliul său de spectrul înfrângerii, nu observă că se strecurase în Valea Plângerii. Îl apucă un dor nebun de părinți, de casă, amintindu-și de ele confuz, ca printr-o nebuloasă. Reveni la palat ca o stafie, ros de tristețe și nostalgie. Se târî pe trepte și plânse cu lacrimi amare, iar zâne și lighioi se strânseseră în juru-i cu mic, cu mare.

– Ah, de ce viața curge atât de frumos, de fără cusur, când nu caști și ochii în jur? se lamentă el. Fericirea, dragele mele, a fost doar o spoială și-am atins un prag înalt de alienare socială.

– Nefericitule, ai fost în Valea Plângerii, îi ziseră ele, plângând ca îngerii; așa albe, în soare, semănau cu făpturile imaginației populare. Îl rugară să nu le părăsească; se vor usca de dorul lui ca o iască.

– Îmi pare rău, trebuie să-mi iau rămas bun de la voi, dorul de părinți mă trage înapoi, le spuse Făt-Frumos.

Porni întins, amintirile-i erau încă vii, dar pădurile se schimbaseră în câmpii, câmpiile ajunseseră funduri de mări (nici geologii nu garantau de urmări), munții, bolovani de lut, iar urmașii scorpiei sau gheonoaiei susțineau că acestea nici nu s-ar fi născut.

– Ascultă-mi sfatul, stăpâne: mai bine hai înapoi, la zâne!

La refuzul său încăpățânat și calul îl părăsi imediat. Merse ce merse și întâlni un bătrân cu părul coliliu, cu barba albă, pe care voi îl puteți compara sugestiv cu o bere la halbă.

– Taică, nu știi cumva de castelul cutare?

– Fătul meu, lumea-i mare, dar moșii moșilor mei aveau habar de niște ziduri pe jumătate-ngropate în praful stelar.

Al doilea unchiș era înfășurat în barbă ca într-un brăci-nar. Pleoapele stăteau mereu să-i cadă, dar el cu mâna și le ridica să îl vadă.

– Copile, castelul cu totul e îngropat în nisip, dar nici planeta, nici galaxia sub pulberi să le găsești nu e chip!

Al treilea unchiș era numai barbă și-o gură hodoroagă care ieșea ca din iarbă.

– Nefericitule, Metagalaxia n-a existat, nici planeta, nici vreun palat. Și, pentru că te văd cum insiști, tu ai impresia că exiști?

Pașamite, Făt-Frumos întâlnește un careu de numai trei ași, toți savanți pătimași. Din fericire, castelul era la doi pași. Iar noul împărat care se afla acolo înscăunat îi glăsuie:

– Băiete, noii generații mă-nchin, dar vezi c-afară, din timpuri imemorabile și-o vară te-așteaptă un străin. Noroc de radiația remanentă de 3 grade Kelvin, că doar a făcut țurțuri puțin; de era Universul la zero absolut, pulbere supraconductibilă s-ar fi făcut!

Cine credeți că era străinul care clănțanea ca o moară ce nu-și primise tainul? Moartea în persoană!

– Bine-ai venit, îi ură străinul, că de mai așteptam, și eu mă prăpădeam!

Și astfel, ciudatul nou-venit îi revelă un fapt, căci ordinarul se pregătea pentru un nou rapt.

– Și ce vrei tu de la mine anume?

– Am venit să te strâng de pe lume, că te-am așteptat foarte!

– Să fii tu sănătoasă, dragă Moarte, dar de-nțelegerea realității ești cam departe! Eu te pot șterge din conștiința celorlalți fără efort și pentru toți ai rămâne o abstracție fără suport! Sau un suport fără abstracție, dar asta-i cu totul altă distracție! Sunt un *XILEX INFORMAȚIONAL* și-mi datezi până și numele tău, atât de banal. Substanța moare, energia moare, mor cei cu carte ori fără carte – dar informația nu cunoaște moarte. Eu sunt clișeul, memoria colectivă, tu trăiești doar prin mine, entitate naivă! De-ajuns să te arunc din brațe, năpârcă, între misticismele care-mi dau de furcă, și nimeni nu te-ar mai ține în cârcă!

## Xilex – file de istorie biocosmică

– Preamărite *XILEX*, îndurare ție, nu credeam că ești atât de iute la mânia! se sperie Moartea, făcându-se albă la față. Apoi păstră un moment de reculegere în memoria celor ce i-au dat viață.

Și așa Făt-Frumos o aduse acasă pe a inimii sale aleasă, deși era astfel construit, că putea alege la nesfârșit. Și-au ținut-o tot într-o nuntă, și poate o mai țin și azi – că nu cred să fi dat între timp de necaz. Și-au trăit cu toții fericiți, pân' la adânci și răsadânci bătrâneți, tolerând-o pe Moarte – între alți cumpliți nătăfleți. Iar eu încălecai pe-o șa și văzui că spațiul se curbează așa. Și-ncălecai pe-o roată, dar trebuia descoperit mai întâi focul – bată-l norocul! – ca să puteți parcurge istoria toată și să vă spun pân' la capăt o minciună gogonată.